

Arrest

nr. 126 576 van 2 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2014 met referentienummer 40774.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. PIRARD, die loco advocaat M. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en bent een Ahmadi te zijn afkomstig uit het dorp Throo, gelegen in het district Sialkot van de provincie Punjab. U behaalde in 1997 uw matric diploma. U verklaart dat u in januari 2011 begon les te geven aan niet-Ahmadi kleuters in een school in uw dorp. U werd in augustus 2012 door de school ontslagen, omdat de ouders van de kinderen te weten kwamen dat u Ahmadi was en zij niet wilden dat u les gaf aan hun kinderen. Begin 2011 begon u ook als algemeen secretaris van uw geloofsgemeenschap in uw dorp te werken. U ging de

bijdragen verzamelen in uw gemeenschap en u ging ook naar andere dorpen om bij niet-Ahmadi vrouwen over uw geloof te prediken. U verklaart dat de soennitische maulawi's tegen u waren, omdat u ging prediken. Ze wilden dat u zou stoppen met uw werkzaamheden. Vier maanden voor uw vertrek spraken enkele maulawi's, onder wie maulawi Basir, een mondelinge fatwa tegen u uit. Daarin werd u als ongelovige bestempeld, omwille van uw werk voor uw religieuze gemeenschap. Als iemand u zou doden dan zou deze naar de hemel gaan. U verklaart dat u na de fatwa toch bleef verder prediken. In de laatste week van augustus 2012 ontving u thuis, in een tijdsspanne van drie à vier dagen, drie à vier dreigbrieven van maulawi Bashir. Uw vader werd ook in deze brieven bedreigd. Hij moest u doen stoppen met uw werkzaamheden anders zouden zij u vermoorden. Na deze dreigbrieven stopte u met prediken. Uw vader stapte met deze brieven naar de politie, maar de politie hielp jullie niet. De eerste week van september 2012 ontving uw vader een dreigtelefoon van een maulawi. Daarin werd gezegd dat men u op elk moment kon doodschieten als ze u buiten zouden zien. Drie dagen na dit telefoontje ging u naar uw nicht langs vaderszijde en haar schoonfamilie in Wazir Abad. U verklaart dat drie à vier dagen nadat u naar uw nicht ging enkele jongens, gestuurd door de maulawi, in Wazir Abad naar u kwamen informeren. Ook bij andere verwanten zijn ze naar u komen informeren. U verbleef van september tot december 2012 bij uw nicht. Ondertussen werden er regelingen getroffen zodat u het land kon verlaten. U verklaart dat u Pakistan verliet met de hulp van een smokkelaar op 3 januari 2013. Vanuit Lahore nam u 's morgens het vliegtuig naar een onbekend land in Europa. Vervolgens ging u naar een andere luchthaven vanwaar u 's avonds verder vloog naar België. U verklaart dat u reisde met een Pakistaans paspoort op uw naam en Schengenvizum, geregeld door de smokkelaar. U kwam op 3 januari 2013 in België aan en vroeg op 7 januari 2013 asiel aan. In België werd u opgevangen door een kennis van de man van uw nicht, namelijk N. Q. (...) (O.V.Nr. 4.250.648). Via hem leerde u in België U. B. (...) (O.V.Nr. 4.819.520.) kennen, een geregulariseerde Ahmadi. In februari raakte u zwanger van hem (bevalling voorzien op 21 oktober 2013) en jullie trouwden op 26 april 2013 in Hasselt voor de wet. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele Pakistaanse identiteitskaart voor en enkele gekopieerde bladzijden uit het Pakistaans paspoort waarmee u gereisd heeft. Daarnaast legt u uw trouwboekje voor en een kopie van uw vliegtuigticket.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u sinds begin 2011 werkzaam was als algemeen secretaris van uw geloofsgemeenschap en in het kader van deze functie uw geloof ging verkondigen buiten uw geloofsgemeenschap. Dit is nochtans een essentieel onderdeel van uw vluchtrelaas. Het prediken van uw geloof buiten uw geloofsgemeenschap en de problemen met soennitische maulawi's, die daaruit voortvloeiden, liggen immers mee aan de basis van uw eigen vrees voor vervolging (CGVS, p. 14-15). Uw verklaringen over deze werkzaamheden kunnen echter niet overtuigen. Zo verklaart u dat u in het kader van uw functie als algemeen secretaris naar diverse dorpen ging om uw geloof te verkondigen bij niet-ahmadi vrouwen (CGVS, p. 14). Uw verklaringen hierover zijn echter uiterst beperkt. Wanneer u gevraagd werd om uit te leggen hoe het prediken in de praktijk in zijn werk ging, verklaart u enkel dat u hen vertelde dat jullie ook moslims zijn, geloven in Mohammad Mehdi, de koran opvolgen en volgens de aanwijzingen van de profeet leven (CGVS, p. 14). Wanneer u daarop opnieuw gevraagd wordt om in detail uit te leggen hoe het prediken in zijn werk ging als u naar andere dorpen ging, stelt u enkel 'we gingen naar de huizen van niet-Ahmadi vrouwen en vertelden het hen'

(CGVS, p. 14). Dit zijn echter vage en weinig doorleefde verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. Bovendien is het niet geloofwaardig dat u maanden lang zonder problemen uw geloof hebt kunnen verkondigen buiten uw eigen geloofsgemeenschap (CGVS, p. 13-14). U stelt namelijk dat u sinds begin 2011 naar de huizen van niet-Ahmadi vrouwen in andere dorpen ging om uw geloof te verkondigen (CGVS, p. 13-14). Pas in augustus 2012, vier maanden voor uw vertrek uit Pakistan, zou u omwille daarvan problemen gekregen hebben met enkele maulawi's (CGVS, p. 16). Dat deze niet-Ahmadi vrouwen u zomaar zouden binnengelaten hebben om over uw geloof te spreken, is op zich al merkwaardig, gezien de vergaande sociale controle waaraan Pakistaanse vrouwen onderworpen zijn. Verder mag worden aangenomen dat, als u werkelijk ging prediken bij niet-Ahmadi vrouwen thuis, dit door de sociale controle in de omgeving snel zou geweten zijn en u dan ook sneller op weerstand gestoten zou hebben omwille van het prediken van uw geloof, wat niet gebleken is. Zeker gezien uit uw verklaringen blijkt dat deze vrouwen niet overtuigd waren dat jullie ook moslims waren. Zo verklaart u namelijk dat toen u bij hen ging prediken ze zeiden dat 'jullie zelf de situatie gecreëerd hadden' en 'een aparte religie gestart hadden' (CGVS, p. 14). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het prediken van uw geloof buiten uw eigen geloofsgemeenschap.

Aangezien uw beweringen omtrent het prediken van uw geloof twijfelachtig zijn, staat de geloofwaardigheid van uw problemen met de maulawi's omwille van het verkondigen van uw geloof op de helling. Uw verklaringen betreffende de problemen die u zou gekend hebben met de soennitische maulawi's kunnen bovendien evenmin overtuigen. Zo blijkt u geen enkele concrete informatie te beschikken omtrent de personen die u vreest. U verklaart dat er een fatwa over u werd uitgesproken, maar weet u niet wanneer deze fatwa precies werd uitgesproken (CGVS, p. 16). Vier à vijf maulawi's van uw dorp zouden deze fatwa tegen u uitgesproken hebben, maar u kent de namen van al deze maulawi's niet. U weet enkel dat maulawi Bashir hun leider is (CGVS, p. 17). Uw vader zou vervolgens door een maulawi opgebeld en bedreigd zijn, maar ook zijn naam kent u niet (CGVS, p. 18). Wie de jongens waren die in Wazirabad en bij uw andere verwanten naar u zijn komen informeren weet u ook niet (CGVS, p. 20-22). Uw blote bewering dat het slechte jongens van het dorp waren, gestuurd door de maulawi overstijgt de algemeenheid niet (CGVS, p. 21-22). Immers, gezien uw verklaring dat het maulawi's en jongens van uw dorp waren, met wie u problemen had, mag zeker verwacht worden dat u zou kunnen toelichten wie zij precies waren. Eventueel door zich bij anderen hierover te informeren. Dit is echter niet gebleken. Dat u van dergelijke belangrijke aspecten in uw relaas niet op de hoogte bent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaas.

Dat u nadat er een fatwa over u werd uitgesproken verder bent blijven prediken tegenover niet-Ahmadi's mag verwonderen (CGVS, p. 18). Door verder te blijven prediken liep u namelijk een enorm risico om vermoord te worden. U stelt immers dat deze fatwa betekende dat men mensen achter u aanstuurde en ze u gingen vermoorden (CGVS, p. 16). Uw verklaring dat u na de fatwa stiekem ging prediken kan niet overtuigen. Immers, wanneer u gevraagd wordt wat u met stiekem bedoelt, stelt u dat u "naar de andere kant ging zodat men het niet zou weten" (CGVS, p. 18). Dit kan bezwaarlijk stiekem genoemd worden gezien, volgens uw verklaringen, het prediken inhield dat u bij de mensen thuis uw geloof ging verkondigen (CGVS, p. 14). Iets wat men aldus niet stiekem kan doen. Deze manier van handelen ondermijnt dan ook in grote mate de ernst van uw vrees op vervolging en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw asielaas.

Daarnaast legt u ook incoherente verklaringen af omtrent de reden van uw ontslag als leerkracht. Zo stelt u eerst dat u ontslagen werd toen de ouders van de niet-Ahmadi kinderen te weten kwamen dat u Ahmadi was. Zij wilden niet dat u nog les gaf aan hun kinderen en zouden de directeur hierover lastig gevallen hebben. Vervolgens mocht u er niet meer werken. Wanneer u daarop gevraagd wordt hoe die ouders wisten dat u Ahmadi was, stelt u enkel dat ze het wisten, omdat jullie in hetzelfde dorp wonen (CGVS, p. 4). Het is in dit opzicht dan ook bevreemdend dat u er eerst meer dan een jaar zonder problemen als leerkracht hebt kunnen werken. Nergens haalt u aan dat u omwille van een fatwa of het prediken van uw geloof ontslagen werd. Het is dan ook merkwaardig dat u later tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat u ontslagen werd nadat de fatwa over u werd uitgesproken, omdat de mensen van uw school bang waren van de maulawi's (CGVS, p. 18). Deze inconsistente verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Verder legt u incoherente en verwarrende verklaringen af over uw reisdata en reisweg. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS telkens dat u op 3 januari 2013 Pakistan verlaten hebt (CGVS, p. 8 en Verklaring DVZ, vraag 36). Echter, uit het administratieve dossier blijkt dat u, volgens de stempels in uw Pakistaans paspoort voorgelegd bij de gemeente Hasselt in het kader van uw huwelijk, al op 20 december 2012 in Spanje was. Een verklaring hiervoor geeft u na confrontatie niet. U herhaalt namelijk enkel dat u op 3 januari naar hier gekomen bent en niet weet waar in Europa u verbleven heeft (CGVS, p. 23). Wanneer u daarop opnieuw gevraagd wordt op welke datum u Pakistan verliet, verklaart u dat u dan wel op de twintigste december het land zal verlaten hebben als

het zo vermeld staat, want dat u meerdere dagen op één plaats hebt verbleven (CGVS, p. 24). Hieruit blijkt dan ook dat u al langer in België verbleef dan de door u beweerde vier dagen voor u asiel aanvraag (CGVS p. 9). Verder weet u ook niet voor welk land uw Schengenvisum zou geweest zijn of met welke vliegtuigmaatschappij u gevlogen heeft (CGVS, p. 9-10). Dat u als opgeleide vrouw, die naast Urdu en Punjabi ook een beetje Engels kan, hiervan niet op de hoogte zou zijn, is niet aannemelijk (CGVS, p. 3). Gezien u tijdens het gehoor op het CGVS verder enkel een kopie van enkele bladzijden uit uw paspoort voorlegt, maar niet de bladzijden waar er stempels opstaan, wekt dit alles de indruk dat u bewust de Belgische autoriteiten hebt trachtten te misleiden omtrent uw reisweg en reisdata. Zeker gezien uit de andere bladzijden van uw paspoort en het vliegtuigticket dat u, na aandringen door het CGVS, na uw gehoor op het CGVS hebt binnengebracht op 28/08/2013, blijkt dat u wel degelijk op 20 december 2012 Pakistan hebt verlaten en diezelfde dag nog, via een overstap in Barcelona, in België bent aangekomen (CGVS, p. 10, 12). Dit ondermijnt dan ook uw algehele geloofwaardigheid. Daarnaast moet er bijkomend opgemerkt worden dat uit het administratieve dossier blijkt dat u met een Pakistaans paspoort onder uw eigen naam, met de vermelding "Ahmaddiya" als religie en een visum voor Spanje zonder problemen uw land op een legale manier hebt kunnen verlaten. Dit wijst er dan ook op dat u, ondanks uw geloofsovertuiging, geen enkele vrees dient te koesteren voor de Pakistaanse autoriteiten. De door u voorgelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Uw Pakistaanse identiteitskaart kan hoogstens een bewijs vormen van uw identiteit en uw nationaliteit (CGVS, p. 10). Deze worden echter niet betwist. Uw Belgische trouwboekje toont daarnaast enkel aan dat u gehuwd bent in België, maar draagt verder niets bij aan uw asielrelaas. De bladzijden uit uw Pakistaans paspoort, het visum en de vliegtuigtickets vormen verder enkel een bewijs van uw reisweg en werden hierboven reeds besproken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben als zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casus niet gebleken is. Van uw functie binnen de gemeenschap en de problemen die u omwille van het prediken van uw geloof gekend zou hebben in Pakistan legt u dan weer geen enkel begin van bewijs voor, ondanks uw bewering dat uw gemeenschap wel degelijk op de hoogte is van uw problemen (CGVS p. 20). Gezien de Ahmadi-gemeenschap informatie over religieuze problemen van haar leden verzamelt en publiceert is het merkwaardig dat u geen enkel dergelijk begin van bewijs van uw problemen voorlegt.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hierbij merkt het CGVS nog op dat u in geval van terugkeer naar Pakistan niet als een alleenstaande vrouw dient worden te beschouwd. U gaf namelijk zelf aan dat u, naast uw ouders in het Sialkot, twee zussen hebt die respectievelijk in Gujrat en Mandi Bahauddin woonachtig zijn. Verder hebt u ook nog een oom langs vaderszijde in Rawalpindi en een nicht Rubina in Wazirabad, bij wie u verbleven heeft (CGVS, p. 5 en 7). Daarnaast hebt u nog contact met uw vader en ging hij ook akkoord met uw huwelijk in België (CGVS, p. 7). U maakt in elk geval niet aannemelijk niet bij uw familie terecht te kunnen, zeker gezien uit bovenstaande conclusies blijkt dat uw problemen in Pakistan als ongeloofwaardig beschouwd worden. U beschikt aldus over een uitgebreid familiaal netwerk in Pakistan, waar u bij een terugkeer naar Pakistan terecht kan. Bovendien bent u een opgeleide vrouw, die in staat

is te werken. U verklaart namelijk dat u van januari 2011 tot augustus 2012 les gegeven hebt in een privéschool en spreekt naast Punjabi ook Urdu, de algemene landstaal van Pakistan (CGVS, p. 3-4). Voor de volledigheid dient te worden vermeld dat in hoofde van uw echtgenoot, Umar Bhatti (OV nr. 4.819.520) het CGVS op 20 april 2000 een beslissing nam van weigering van de vluchtelingenstatus. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Zij voert aan dat zij heeft geantwoord op alle vragen van de commissaris-generaal en betwist dat haar verklaringen tegenstrijdig zouden zijn. Zij voert aan dat zij als Ahmadi werd ontslagen in haar kleuterschool en dat tegen haar een fatwa werd uitgesproken.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze voert aan dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.2. Beoordeling

In zijn beslissing van 31 januari 2014 oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in Pakistan, dit om de volgende redenen:

(i) volgens informatie van het CGVS kunnen Ahmadi in Pakistan te maken krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Elke asielaanvraag dient desondanks individueel beoordeeld te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich niet voldoende om te besluiten tot een erkenning als vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "*are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case*". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van haar vraag om internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in concreto moet worden aangetoond, blijft noodzakelijk;

(ii) verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij sinds begin 2011 werkzaam was als algemeen secretaris van haar geloofsgemeenschap en in het kader van deze functie haar geloof verkondigde buiten haar geloofsgemeenschap. Zij verklaarde dat zij als algemeen secretaris naar diverse dorpen ging om haar geloof te verkondigen bij niet-Ahmadi vrouwen. Verzoeksters verklaringen hierover zijn echter uiterst beperkt. Gevraagd om uit te leggen hoe het prediken in de praktijk in zijn werk ging, verklaarde verzoekster enkel dat zij hen vertelde dat zij ook moslims zijn, geloven in Mohammad Mehdi, de koran opvolgen en volgens de aanwijzingen van de profeet leven. Opnieuw gevraagd om in detail uit te leggen hoe het prediken in zijn werk ging als zij naar andere dorpen ging, stelt ze enkel 'we gingen naar de huizen van niet-Ahmadi vrouwen en vertelden het hen'. Dit zijn vage en weinig doorleefde verklaringen die de algemeenheid niet overstijgen. Bovendien is het niet geloofwaardig dat zij maandenlang zonder problemen haar geloof kon verkondigen buiten haar eigen geloofsgemeenschap. Verzoekster zou sinds begin 2011 naar de huizen van niet-Ahmadi vrouwen in andere dorpen zijn gegaan om haar geloof te verkondigen. Pas in augustus 2012 zou zij problemen gekregen hebben met enkele maulawi's. Dat niet-Ahmadi vrouwen haar zomaar zouden binnenlaten om over haar geloof te spreken, is merkwaardig, gezien de verregerende sociale controle waaraan Pakistaanse vrouwen onderworpen zijn. Indien zij werkelijk ging prediken bij niet-Ahmadi vrouwen thuis, zou dit door de sociale controle in de omgeving snel geweten zijn en zou zij sneller op weerstand gestoten zijn, des te meer aangezien deze vrouwen

niet overtuigd waren dat zij ook moslims waren. Zo verklaart zij dat toen ze bij hen ging prediken ze zeiden dat 'jullie zelf de situatie gecreëerd hadden' en 'een aparte religie gestart hadden';

(iii) gezien de twijfels over het prediken, staat ook de geloofwaardigheid van haar problemen met de maulawi's omwille van het verkondigen van het geloof op de helling. Verzoeksters verklaringen betreffende de problemen met de soennitische maulawi's zijn niet overtuigend. Zij heeft geen enkele concrete informatie omtrent de personen die zij vreest. Zij verklaart dat er een fatwa over haar werd uitgesproken, maar weet niet wanneer deze fatwa werd uitgesproken. Vier à vijf maulawi's van haar dorp zouden deze fatwa tegen haar uitgesproken hebben, maar zij kent de namen van al deze maulawi's niet. Zij weet enkel dat maulawi Bashir hun leider is. Haar vader zou door een maulawi opgebeld en bedreigd zijn, maar ook zijn naam kent zij niet. Wie de jongens waren die in Wazirabad en bij haar andere verwanten naar haar kwamen informeren weet zij ook niet. De bewering dat het slechte jongens van het dorp waren, gestuurd door de maulawi overstijgt de algemeenheid niet. Gezien haar verklaring dat het maulawi's en jongens van haar dorp waren, met wie zij problemen had, mag zeker verwacht worden dat ze kan toelichten wie zij waren, eventueel door zich hierover te informeren;

(iv) dat zij bleef prediken nadat er een fatwa over haar werd uitgesproken is verbazend. Zij nam hiermee een enorm risico om vermoord te worden. Zij verklaarde immers dat de fatwa betekende dat men mensen achter haar aanstuurde om haar vermoorden. De verklaring dat zij na de fatwa stiekem ging prediken kan niet overtuigen. Zij zet daarover uiteen dat zij "*naar de andere kant ging zodat men het niet zou weten*". Dit kan bezwaarlijk stiekem genoemd worden aangezien het prediken inhield dat zij bij de mensen thuis haar geloof ging verkondigen, wat niet stiekem kan gebeuren;

(v) zij legde ook incoherente verklaringen af omtrent de reden van haar ontslag als leerkracht. Zo stelt zij eerst dat zij ontslagen werd toen de ouders van de niet-Ahmadi kinderen te weten kwamen dat zij Ahmadi was. Zij wilden niet dat zij nog les gaf aan hun kinderen en zouden de directeur hierover lastig gevallen hebben. Vervolgens mocht zij er niet meer werken. Gevraagd hoe die ouders wisten dat zij Ahmadi was, stelt zij dat ze het wisten omdat ze in hetzelfde dorp woonden. Het is dan ook bevreemdend dat zij eerst meer dan een jaar zonder problemen als leerkracht kon werken. Nergens haalt zij aan dat zij omwille van een fatwa of het prediken van haar geloof ontslagen werd. Het is dan ook merkwaardig dat zij later tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat zij ontslagen werd nadat de fatwa werd uitgesproken, omdat de mensen van haar school bang waren van de maulawi's;

(vi) zij legde nog incoherente en verwarrende verklaringen af over haar reisdata en reisweg. Zo verklaarde ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS dat zij op 3 januari 2013 Pakistan verliet. Uit de stempels in haar Pakistaans paspoort voorgelegd bij de gemeente Hasselt in het kader van haar huwelijk, blijkt dat zij al op 20 december 2012 in Spanje was. Aldus blijkt dat zij al langer in België verbleef dan de beweerde vier dagen voor zij asiel aanvraag. Verder weet zij ook niet voor welk land haar Schengenvisum zou geweest zijn of met welke vliegtuigmaatschappij zij gevlogen heeft. Dat zij als opgeleide vrouw, hiervan niet op de hoogte zou zijn, is niet aannemelijk. Gezien zij tijdens het gehoor op het CGVS enkel een kopie van enkele bladzijden uit haar paspoort voorlegde, maar niet de bladzijden waar er stempels opstaan, wekt dit de indruk dat zij de Belgische autoriteiten poogde te misleiden omtrent haar reisweg en reisdata, zeker nu uit de andere bladzijden van haar paspoort en het vliegtuigticket dat zij, na aandringen door het CGVS, na het gehoor op het CGVS binnenbracht op 28/08/2013, blijkt dat ze wel degelijk op 20 december 2012 Pakistan verliet en diezelfde dag via een overstap in Barcelona, in België aankwam. Dit ondermijnt haar algehele geloofwaardigheid. Bovendien reisde verzoekster met een Pakistaans paspoort op haar eigen naam, met de vermelding "Ahmaddiya" als religie en een visum voor Spanje en kon zij zonder problemen haar land op een legale manier verlaten. Dit wijst op dat zij geen enkele vrees dient te koesteren voor de Pakistaanse autoriteiten;

(vii) de voorgelegde documenten wijzigen deze vaststellingen niet. De Pakistaanse identiteitskaart vormt hoogstens een bewijs van haar identiteit en nationaliteit, welke niet worden betwist. Het Belgische trouwboekje toont enkel aan dat zij gehuwd is in België, maar draagt verder niets bij aan het asielrelaas. De bladzijden uit haar Pakistaans paspoort, het visum en de vliegtuigtickets vormen verder enkel een bewijs van de reisweg en werden reeds besproken. Van haar functie binnen de gemeenschap en de problemen die zij omwille van het prediken van haar geloof gekend zou hebben legt zij dan weer geen enkel begin van bewijs voor, ondanks de bewering dat haar gemeenschap op de hoogte is van haar problemen. Gezien de Ahmadi-gemeenschap informatie over religieuze problemen van haar leden verzamelt en publiceert is het merkwaardig dat zij geen enkel dergelijk begin van bewijs van haar problemen voorlegt;

(viii) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het

geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde heden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949;

(ix) het Commissariaat-generaal volgt de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend op. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is;

(x) daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet;

(xi) in geval van terugkeer naar Pakistan dient verzoekster niet als een alleenstaande vrouw te worden beschouwd. Zij verklaarde dat zij, naast haar ouders in het Sialkot, twee zussen heeft die respectievelijk in Gujrat en Mandi Bahauddin woonachtig zijn. Verder heeft zij nog een oom langs vaderszijde in Rawalpindi en een nicht Rubina in Wazirabad, bij wie zij verbleven heeft. Daarnaast heeft zij nog contact met haar vader en ging hij ook akkoord met haar huwelijk in België. Zij maakt niet aannemelijk niet bij haar familie terecht te kunnen, te meer nu haar problemen in Pakistan als ongeloofwaardig beschouwd worden. Zij beschikt aldus over een uitgebreid familiaal netwerk in Pakistan, waar zij bij terugkeer naar Pakistan terecht kan. Bovendien is verzoekster een opgeleide vrouw, die in staat is te werken. Zij verklaarde van januari 2011 tot augustus 2012 les gegeven te hebben in een privéschool en spreekt naast Punjabi ook Urdu, de algemene landstaal van Pakistan. Met betrekking tot haar echtgenoot, U. B. nam het CGVS op 20 april 2000 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus.

In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich tot de algemene bewering het niet eens te zijn met de bestreden beslissing en herhaalt zij haar asielmotieven. Zij onderneemt geen poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad is nochtans van oordeel dat hogerstaande motieven op afdoende wijze de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweringen aantonen en dat deze steun vinden in het administratief dossier. De Raad bevestigt dan ook deze motieven.

Gelet op hogerstaande, dient te worden besloten dat verzoekster geen elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin brengt verzoekster elementen aan die wijzen op een risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet. Beide middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT